

Zijn derde album *FlamencObsessionArte* kwam in 2004 uit. Teyé combineerde de flamenco op vaardige wijze met de elektrische gitaar en voegde als visueel extraatje een aardig onderwater filmpje toe. Schamen voor deze vorm van kruisbestuiving doet hij zich absoluut niet. Integendeel, van hem mogen de mensen de plaat rustig naast muziek van kanjers uit dit genre als Paco de Lucia en Tomatito draaien. Zijn prestaties steken er bepaald niet verkeerd tegen af, meent hij. De verwachtingen waren dan ook hooggespannen. "Alles ging goed joh, alles klikte. We stonden op een wereldfestival in Sevilla en iedereen vond 't geweldig wat we deden. De cd zou ook in Amerika uitgebracht worden, maar dat is misgegaan. We hadden iemand voor de publiciteit aangenomen en die heeft het geld gepakt en heeft verder niks gedaan." Het was een fikse domper voor Teyé en zijn dansende vrouw. Hoe nu verder? Na twee Amerikaans tours staken ze de koppen bij elkaar. Ze besloten er mee op te houden. Teyé had namelijk nog een andere droom. Hij is altijd al een knutselaar geweest. In zijn iver om elektronica te combineren met de flamenco, stuurde hij percussieve klanken als handgeklop aan met een pedaal. Tevens ontwierp hij

oort een dansvloer voor zijn vrouw met microfoons erin! Nu schijnt een dergelijke constructie zelfs in Spanje te worden gebruikt. Anderhalf jaar geleden bouwde Teyé dus een eigen elektrische gitaar, gebaseerd op het ontwerp van de Britse bouwman Tony Zemaitis. Teyé had de man goed gekend en begin jaren negentig een instrument van hem gekocht. De verzamelwaarde is tegenwoordig astronomisch – er wordt rustig 40.000 dollar voor neergegeld – en met zo'n ding ga je dus bij voorkeur niet de weg op. "Ik had een imitatie klaar en die klonk hartstikke goed – speelde zelfs beter dan mijn Zemaitis. Tijdens onze laatste tour had ik 'm bij me en heb ik 'm in allerlei winkels laten zien. De mensen gingen door het dak. Echt waar. Ook bij Sam Ash [een beroemde keten van muziekwinkels]. Nou ja, wij wilden stoppen met de flamencotours. Toen zei een vriend tegen me: 'waarom ga je geen gitaren bouwen voor je brood?' We hebben er uren over gepraat. 'Kan toch niet?' Maar we hebben het toch gedaan. Ik heb altijd gevonden, als je een elektrische gitaar koopt, koop je ook een geluid – je maakt het niet zelf. Een Telecaster klinkt toch altijd als een Telecaster? Ik bouw een gitaar waar zoveel mogelijk klanken in zitten. Het gaat er juist om dat je daarmee je eigen geluid maakt. Bij klassieke- of flamencogitaren is dat het uitgangspunt. Ik heb nooit begrepen waarom het bij elektrische gitaren anders is."

La Mora &

Tony Zemaitis, zoon van een immigrant uit Litouwen, maakte in de jaren zeventig furore toen mannen als Ron Wood en Ronnie Lane van The Faces op zijn gitaren gingen spelen. Later volgden andere coryfeeën, onder wie onze vriend Teyé Wijnsterp. Opvallend aan de instrumenten is de aluminium frontplaat. Het idee kwam van de metaalfolie waarmee Zemaitis de elementen van de Fender Stratocaster afschermd, teneinde de brom te neutraliseren. De man overleed in 2002, maar geniet in beperkte kring nog immer een grote reputatie. Zijn gitaren zijn tegenwoordig ware collector's items en brengen astronomische bedragen op. De twee instrumenten die Teyé produceert zijn hierop gebaseerd, maar wijken op bepaalde punten af. Zo zitten er drie humbucking-elementen van een zekere Jason Lollar op. "Een toefreak", aldus de bouwman. "Toen ik ze op mijn prototype zette, klonken ze eigenlijk niet eens beter." Maar er zit iets in waardoor je niet op kunt houden. Er zit een complexiteit in de toon die ik nooit eerder heb gehoord." Teyé maakt hoofdzakelijk gebruik van

La India

mahonie, zowel afkomstig uit Honduras als uit Afrika. "Maar", zo relativiseert hij, "de grootste bouwman uit Cordoba, Manuel Reyes, zei altijd: 'het is niet het hout, het is wat je ermee doet.'" Dankzij mond-tot-mondeclame en zichzelf profileren op criskele gitaarschows, beginnen de orders op gang te komen. Een Electric Gypsy gitaar kost momenteel \$ 8500,-. "Ik zou er zelf geen kunnen kopen", grinnikt Teyé. Het kost hem ongeveer een maand om er eentje te bouwen, hetgeen deels veroorzaakt wordt doordat hij – met hulp weliswaar – ook zelf de brug en het staartstuk maakt. De twee modellen heten La India en La Mora. Ze wijken alleen qua uitvoering af. Dat er een tweede type is gekomen, komt doordat een Nederlandse vriend informeerde of Teyé eens wilde zien of er in Amerika nog aan een zwarte Les Paul te komen was. Die bleek in mat condition echter onbetaalbaar te zijn, reden waarom de liefhebber in kwestie zich liet overhalen om een Electric Gypsy te laten maken. Maar dan wel met een

